Aventurile submarinului DOX

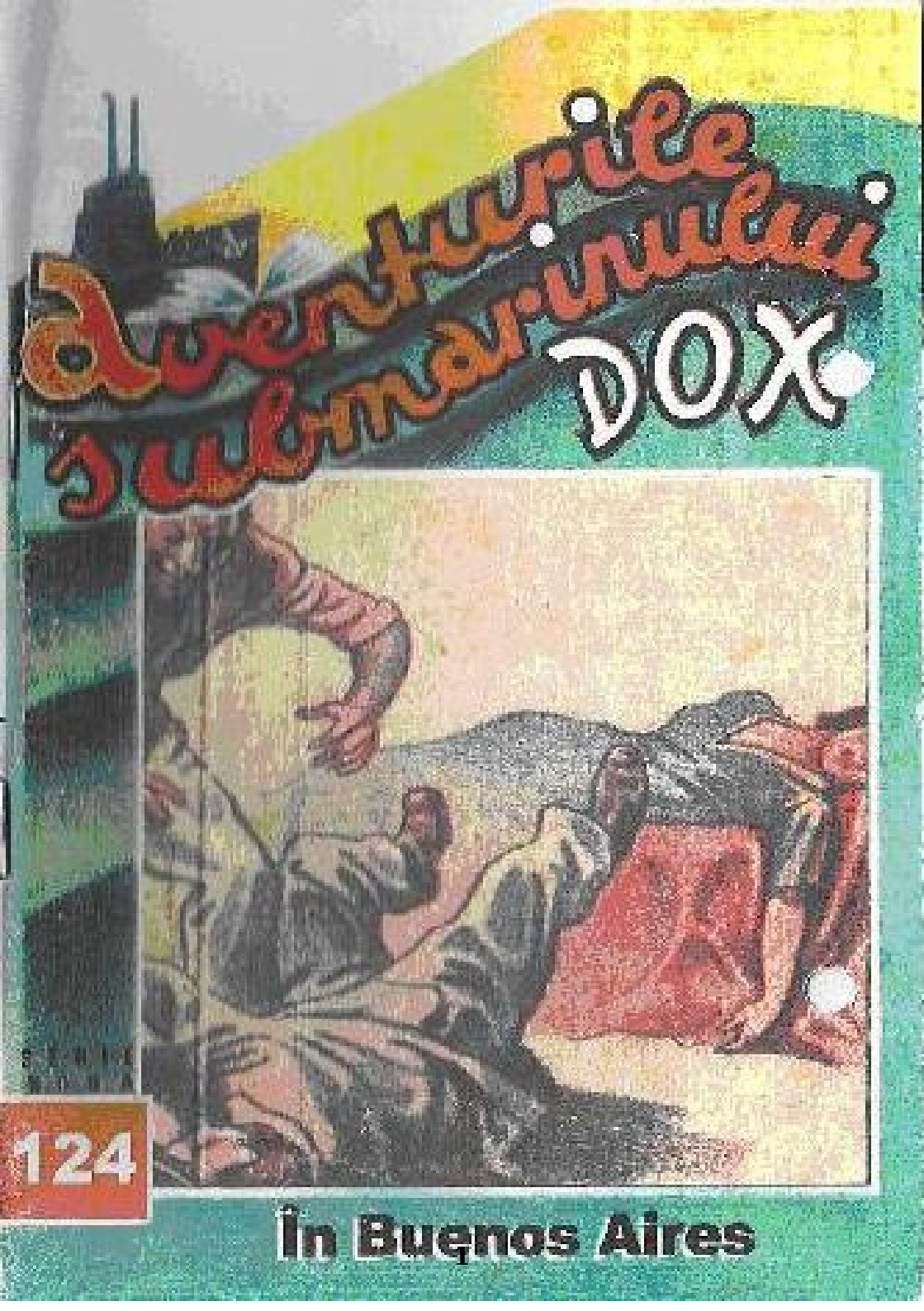

124

În Buenos Aires

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 124

ÎN BUENOS AIRES

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
RĂSCOALA NEGRILOR.

— „MONTE ROSA” – începu doctorul Bertram – era un vas rapid foarte modern, de cinci mii de tone. Avea viteza de douăzeci şi cinci noduri pe oră şi, după părerea căpitanului Herrera ne trebuiau vreo şase zile ca s-ajungem de la Swakopmund la Buenos Aires.

Vaporul aparţinea unei mari societăţi italiene şi făcea serviciul abia de un an. Mijlocea mai cu seamă legătura între Africa şi America de Sud.

Deoarece, însă nu călătoreau destui pasageri ca să acopere cheltuielile de întreţinere, „Monte Rosa” lua şi mărfuri, iar pe puntea de mijloc călători nevoiaşi, cu preturi reduse.

În călătoria aceasta se aflau pe puntea de mijloc peste o sută de negri, angajaţi de o mare firmă sud-americană pentru construcţii de drumuri.

Din pricina aceasta frumosul şi mândrul vapor se transformase într-o casă de nebuni, nu alta. Negrii făceau gălăgie zi şi noapte, cântau, se sfădeau, urlau când erau beţi Şi asta se întâmpla foarte des, deşi la îmbarcare fuseseră percheziţionaţi să n-aibă alcool la dânşii.

Apoi se iveau pretutindeni pe vapor – de pildă sus, pe puntea călătorilor de clasa întâia – de unde erau alungaţi jos, cu ajutorul marinarilor şi stewarzilor. Căpitanul Herrera ni se plângea adesea că primejduiau şi sala maşinilor, îi bănuia că furaseră alcoolul din magazia cu merinde a vaporului.

Pe noi toată chestia, de fapt, ne făcea să petrecem, gălăgia nu ne supăra deloc, în schimb puteam observa tipuri minunate. Negrii aparţineau tribului Ovambos şi aproape toţi aveau statura înaltă şi trupul vânjos, cum o au mai toţi din acel trib.

A doua zi după ce părăsirăm Swakopmund, se-ntâmplă ceva caracteristic pentru sălbătăcia acestor negri Ovambos. Întâmplarea se petrecu aproape de noi pe puntea de sus.

Un negru voinic se urcase acolo şi veni ia noi să

cerşească. În aceeaşi clipă se ivi un steward care-l împinse pe negru înapoi cu brutalitate.

Înjurând de zor, căută să-l gonească jos de unde venise, dar individul, care părea să fie beat, îl înhăţă deodată pe italianul slăbuţ, îl ridică deasupra capului şi-l zvârli cu toată puterea peste parapet. Apoi, turbat de furie şi scrâşnind din dinţi, sări spre noi cu pumnii încleştaţi, mormăind cuvinte ameninţătoare în limba lui.

Ne ridicarăm îndată, gata de luptă. Brâurile în care aveam revolverele şi cuţitele le lăsasem în cabină, din nenorocire, dar şi aşa individul ameţit de băutură nu era prea primejdios pentru noi.

Se aruncă mai întâi asupra lui Marian, acesta însă îi dădu un pumn atât de puternic, încât negrul veni peste mine. Nu-l lăsai să şi revină, că-i dădui una în bărbie.

Se prăbuşi jos grămadă, într-acestea vaporul fusese alarmat. Elicea începu să se-nvârtească îndărăt, o barcă de salvare fu echipată şi lăsată pe apă. Câţiva marinari veniră în goană pe covertă şi-l puseră în fiare pe negrul leşinat. Fu transportat repede jos şi în curând veni şi căpitanul, care se scuză faţă de noi..

— Nu face nimic – râse Marian – asta a fost doar un incident fără importanţă pentru noi. Căutaţi mai bine să-l aduceţi pe bord pe steward, căci sunt mulţi rechini pe aici.

Acum „Monte Rosa” stopase. Ne apropiaserăm de parapet şi-l văzurăm pe bietul steward la vreo trei sute de metri îndărătul nostru. Părea să fie un bun înotător, căci se apropia repede de vapor.

Vasul dădea şi el înapoi şi în curând trebuia să fim lângă înotător. Poate că nici nu ar fi fost nevoie să se lase jos barca de salvare, prevăzută cu motor.

Şi iată că barca avu un defect de motor, căci nu voia să intre în funcţiune. Marinarii trebuiră să se folosească de vâsle, dar în vremea asta vaporul le-o luase înainte.

Merserăm la pupă, ca să vedem mai bine. Pongo venise şi el lângă noi, în costum alb de pânză, sub a cărui haină, însă, purta totdeauna brâul cu enormu-i cuţit de spintecat rechini.

Stewardul mai era acum numai la cincizeci de metri

depărtare şi căpitanul strigă ofiţerului de la comandă să oprească maşinile, înotătorul venea de-a dreptul spre pupă şi doi marinari de lângă noi îi şi aruncară o funie. Deodată, însă, se auziră ţipete de spaimă.

Dinspre dreapta se vedea o coadă triunghiulară – temuta coadă a unui rechin. Dihania lacomă nu-şi zărise încă victima, probabil, căci înota încetişor, ca în joacă, prin undele albastre.

Auzind strigătele, înotătorul se ridică pe jumătate din apă, zări coada neagră şi, scoţând un ţipăt de spaimă, îşi îndoi sforţările prin asta, însă, atrase atenţia rechinului, care mai era la vreo sută de metri. Şi imediat dihania spintecă valurile spre bietul steward.

Acesta se mai afla numai la douăzeci metrii de vapor şi deşi frica îl făcuse să zboare prin apă, nu alta, era de aşteptat ca rechinul să-l ajungă înainte ca el să poată apuca funia.

Enormul peşte mai era acum la treizeci de metri de înotător, când se auziră iarăşi ţipete lângă noi. Şi nouă ni se opri aproape respiraţia, văzând un trup uriaş făcând o adevărată săritură de peşte, de pe parapet în mare.

Matahala se afundă în apă între steward şi rechin. Îşi calculase însă atât de bine săritura, încât după câteva clipe se ivi iarăşi la suprafaţă, cu jumătatea trupului afară. Şi abia acum îl recunoscurăm pe Pongo al nostru, care îşi scosese, haina albă, ţinea între dinţi cuţitul şi aştepta liniştit apropierea rechinului.

În faţa acestei privelişti căpitanul şi marinarii scoaseră ţipete de spaimă, dar noi eram liniştiţi, căci ştiam că Pongo se pricepea la de-alde astea. Rechinul se apropiă de tot, sentoarse pe spate, ca să se poată folosi de botul sau aşezat sub cap şi-l adulmecă pe Pongo. Uriaşul se aruncă însă repede în lături, rechinul ţâşni pe lângă el, dar în aceiaşi clipă Pongo îşi înfipse cuţitul în pântecele alb al „banditului apelor”, trase cu putere şi spintecă pântecele rechinului până la coadă.

În clipa următoare camaradul nostru luase iar cuţitul între dinţi, se îndepărtă de rechinul care se lupta cu moartea şi înota spre steward. Din pricina spaimei prin care trecuse,

italianul trebuie să fi leşinat, căci nu mai făcea nici o mişcare şi se afunda încet.

Pongo se lăsă şi el în apă şi-l scoase pe nenorocit la suprafaţă. Atunci răsunară iarăşi ţipetele de spaimă ale marinarilor, căci acum dădeau buzna alţi trei rechini, care mirosiseră sângele tovarăşului lor ucis.

Dar Pongo, târând după ei pe leşinat, gonea spre vapor, apucă cu mâna stângă funia ce atârna În apă şi imediat începură marinarii să tragă În sus.

Ţinându-l pe steward cu mâna dreaptă, Pongo se încleştă de funie şi privi liniştit îndărăt, spre rechinii care dădeau năvală. Marinarii îşi îndoiră sforţările şi în curând Pongo plutea, cu sarcina sa, la câţiva metri deasupra apei. După câteva minute îl trecu peste parapet pe stewardul leşinat, care fu luat în primire de doi marinari. Apoi uriaşul negru se săltă pe punte şi se aşează liniştit lângă noi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Căpitanul Herrera se apropiă de ei şi-i întinse mâna.

— Minunat! exclamă dânsul, cu sinceră însufleţire. O astfel de faptă n-am văzut încă în viaţa mea. Îţi mulţumesc din suflet pentru salvarea stewardului.

Pongo făcu o mutră încurcată, apoi zise scurt:

— Pongo făcut cu plăcere, nu primejdios. Pongo acum merge la soare..

Plecă repede spre partea cealaltă a punţii, unde se întinse pe scânduri, ca să şi usuce pantalonii şi încălţămintea.

— Aşa e Pongo al nostru! râse Marian. Laudele îi sunt neplăcute. Faptul principal e că stewardul a fost salvat. Mai mult decât orice mă bucură că nu mai e nevoie să-l pui sub acuzările crimă pe negrul acela beat. De sigur că n-a avut intenţia aceasta.

— E drept, asta mă scuteşte de multe neplăceri. Fireşte că negrul trebuie pedepsit pentru obrăznicia lui; voi da ordin să rămână în fiare până la Buenos Aires, unde îl voi preda autorităţilor. Pe Pongo al dv. însă, aş vrea să-i răsplătesc în chip deosebit. Ce anume i-ar face plăcere?

— Asta nu v-aş putea spune – zise Marian – căci Pongo e atât de modest, încât nu cred să aibă vreo dorinţă anumită.

— Păcat, păcat, aş fi vrut mult să-i fac o bucurie! zise Herrera. Dar ce se-ntâmplă colo jos? Ei!

O larmă înăbuşită venea dinspre puntea de mijloc. Din când în când se auzeau ţipete, întrecute de altele mai puternice.

— Negrii! exclamă Marian. Protestează, probabil, împotriva arestării consângeanului lor.

— Păi atunci trebuie să-i cuminţim repede – mormăi căpitanul, necăjit – din fericire, marinarii mei sunt pregătiţi pentru asemenea cazuri. Mă iertaţi, domnilor!

Se înclină politicos şi se-ndepărtă.

— Numai de nu s-ar înşela! zise Marian îngândurat. O hoardă de negri furioşi şi beţi nu poate fi liniştită atât de lesne. Ăştia devin repede fiare primejdioase.

— Dar şi marinarii lui or fi bine înarmaţi – zisei eu – uite că şi alarmează echipajul.

Se auziră fluierături ascuţite, bocănit de paşi, zăngănit de arme şi comenzi rostite cu glas tare.

Negrii de jos părură că s-au liniştit câteva clipe, apoi însă, larma se făcu şi mai turbată.

— Mariane, repede! strigai, aruncând, întâmplător, o privire peste parapet. Negrii urcă sus.

Era o privelişte ameninţătoare aceea oferită de trupurile negre, care se căţărau pretutindeni, cu o sprinteneală extraordinară. Şi, spre spaima mea, văzut că aproape toţi aveau cuţite sclipitoare între dinţii lor albi.

Păreau înnebuniţi de furie. Situaţia devenea foarte primejdioasă. Repede alergarăm de partea cealaltă a punţii, unde Pongo se prăjea la soare Fireşte că uriaşul Negru observase pericolul ce se apropia şi-şi dăduse seamă cum stau lucrurile.

Sărise în picioare, se aplecă peste balustradă şi strigă câteva cuvinte Ovamboşilor ce se căţărau. Dar drept răspuns primi un hohot batjocoritor de râs şi alte strigăte aţâţătoare.

— Foarte rău va fi, Massers! exclamă uriaşul. Negri nebuni, au învins albi şi vor fi curând aici. Massers pleacă repede!

Alergarăm spre cabinele noastre, dar Pongo strigă iarăşi:

— Nu în cabine, Massers, Negri prinde pe noi acolo. Massers trebuie pleacă de pe vapor.

Spunând aceasta arătă cu mâna spre una din bărcile de salvare, în aceeaşi clipă câţiva marinari urcară în grabă scăriţa spre punte, luptându-se înverşunat cu nişte Ovamboşi uriaşi, care se înarmaseră cu picioare de scaun luate din saloane.

Pongo sări îndată înainte, îi împinse în lături pe marinari, înhăţă pe cel dintâi negru ce-i veni la îndemână şi-l zvârli cu toată puterea în jos pe scara. Individul îi trase cu dânsul pe camarazii săi şi urletele care se ridicară erau o dovadă ca nu scăpaseră teferi.

Dar cu asta nu se sfârşise atacul negrilor pe covertă, la capătul căreia se aflau cabinele de clasa întâia. Pe scara cealaltă venea căpitanul cu un ofiţer şi doi marinari şi dânşii în luptă înverşunată cu Ovamboşii ce dădeau năvală. Şi înainte ca Pongo să le poată sări în ajutor, cei doi marinari şi ofiţerul fură doborâţi, în vreme ce doi negri uriaşi îl înhăţară pe căpitan, târându-l înapoi în jos pe scară.

Parcă s-ar fi dezlănţuit iadul pe bord. Pretutindeni se auzeau răcnetele negrilor, din când în când răsuna o împuşcătură, urmată de un ţipăt de moarte.

După cum spuneam, se aflau puţini călători pe vapor şi mai toţi stăteau în salonul de fumat Ei trebuie să fi căzut victime negrilor furioşi, căci din salon pătrundeau răcnetele fioroase ale sălbatecilor.

Printre călătorii de clasa întâia se afla şi o tânără doamnă din Buenos Aires, cu fetiţa ei. Senora Mercedes Huerta şi copila nu trebuiau să cadă în mâinile acestor sălbateci.

— Robert, înţelege-te cu marinarii şi lăsaţi pe apă o barcă de salvare! îmi spuse Marian, repede. În vremea asta eu voi scoate din cabină bagajele noastre şi-i voi da de veste senorei Huerta.

— Mai e o barcă jos – răspunsei – nu trebuie decât s-o lăsăm s-alunece pe funii.

— Bine – zise Marian, din fugă – spune-le tu marinarilor ca să vâslească pe lângă pupa vasului. Dar repede, căci negrii devin din ce în ce mai sălbateci.

Privind repede în jos, mă încredinţai că barca de salvare

se afla lipită de pupă. Era echipata cu numai cu patru marinari, cărora camaradul lor de lângă mine le strigă să vâslească pe sub parapet.

Abia fu barca acolo, că şi aruncarăm în jos trei funii; la cererea mea, coborâră repede trei marinari, care se salvaseră pe puntea de sus.

Îndată după asta veni şi senora Huerta, cu fetiţa ei. Îi împărtăşii în grabă care era situaţia şi-l spusei că era neapărată nevoie să părăsească vaporul.

Din fericire tânăra şi frumoasa femeie se arată foarte curajoasă; ea spuse că-şi va da drumul în barcă pe o frânghie, iar pe fetiţa o încredinţă fără teamă lui Pongo.

Aşa se şi întâmplă.

În cele din urmă veni şi Marian cu bagajele. Primul meu gând fu să-mi încing brâul cu revolverele şi cuţitul, ceea ce-mi dădu imediat un simţimânt de siguranţă. Raniţele şi puştile le zvârlirăm jos, în barcă, unde Pongo le prinse.

Apoi coborârăm şi noi, pe două funii alăturate. Când ajunserăm prin dreptul punţii de mijloc, tocmai ieşeau dintr-o cabină trei negri, clătinându-se. Zărindu-ne, se năpustiră spre noi, răcnind. Nu mal încăpea cruţare.

Cu mâna stângă şi picioarele ne ţineam de funie, cu dreapta smulserăm revolverul din brâu şi traserăm asupra ticăloşilor.

Primii doi se prăbuşiră îndată grămadă, scoţând răcnete fioroase. Nu-i rănisem însă mortal, ci numai în picior.

Al treilea Ovambo făcu stânga-mprejur şi alergă înapoi, urlând. Ca să nu-şi alarmeze camarazii, traserăm repede într-însul şi-l culcarăm la pământ.

Ajunserăm în barcă şi marinarii începură să vâslească. După un ceas ne aflam atât de departe, încât „Monte Rosa” se putea vedea numai cu ajutorul ocheanului.

Marinarii recunoscură, fără s-o spună, pe Marian ca şef. Ţinurăm un mic sfat de război şi luarăm hotărârea ca îndată ce s-o întuneca, să vâslim înapoi la vapor şi să ne urcăm pe punte pe la pupă. Vom vedea atunci dacă mai erau în viaţă oameni din echipaj, cu ajutorul cărora să-i putem birui pe Negri.

Marinarii noştri erau de părere ca, măcar fochiştii se aflau

în siguranţă, căci fără îndoială că încuiaseră pe dinafară uşa de fier. Şi alţii or fi izbutit să se adăpostească la cârmă sau în cabina de telegrafie fără fir.

Deoarece mai aveam trei ceasuri până să se înnopteze, situaţia noastră nu era prea rea deocamdată.

II
CUCERIREA VAPORULUI.

CÂND SOARELE SE LASĂ LA ASFINŢIT, marinarii începură să vâslească încet spre vapor. Nu ştiam dacă Negrii, stăpâni acum pe „Monte Roşa”, se vor fi priceput să aprindă lumina. Şi aşa trebuirăm să luăm acum direcţia de-a dreptul spre el, ca să nu-l scăpăm în întuneric.

Marian nu-şi lua ocheanul de la ochi.

După o jumătate de ceas porunci să se înceteze cu vâslitul, căci ne apropiasem atât de mult încât puteam vedea vasul, ca un punct, cu ochiul liber.

Mai mult nu ne puteam apropia, atâta vreme cât era lumină, deoarece ne-ar fi putut vedea şi Negrii, întâmplător.

— Nu văd pe nimeni – zise Marian, după ce privi încordat spre vapor, mai mult timp – cu siguranţă că se vor fi îmbătat ca porcii – şi în cazul acesta treaba ar fi uşoară pentru noi. Nădăjduiesc că domnul căpitan şi ofiţerii, precum şi echipajul, vor fi izbutit să se salveze. A, uite că a apus soarele! Înainte, repede!

Marinarii îşi încordară puterile şi vâsliră.

După vreun ceas, văzurăm deodată sclipind lumini diferite. Pe de o parte asta era foarte bine pentru noi, căci acum ştiam care e direcţia – dar pe de altă parte era un semn că unii Negri erau trezi, ceea ce, fireşte, îngreuia planul nostru.

Când însă, după altă jumătate de ceas, furăm aproape de tot de „Monte Roşa”, unul din marinarii noştri zise:

— Domnilor, luminile vin de la sala maşinilor. Acolo nu puteau pătrunde negrii, în nici un caz. Trebuie să dăm de veste maşiniştilor de sosirea noastră.

Curând ne aflarăm lângă vapor. Ferestruicile luminate ale sălii maşinilor se aflau la vreo patru metri deasupra noastră. N-aveam voie să strigăm, de aceea un marinar se urcă pe umerii lui Pongo, ţinându-se cu mâinile de peretele vasului; apoi uriaşul se urcă, la rându-i, pe o bancă a bărcii şi acum marinarul putea privii înlăuntrul sălii maşinilor.

Dar imediat scoase un ţipăt de groază şi ne dădu de

veste:

— Negrii au pătruns la maşini. S-a încins o luptă grozavă acolo.

— Jos! strigă Marian. Trebuie să urc eu însumi, Robert, ajută-ne şi tu; vom interveni în luptă din afară. Repede, negrii par să fie stăpâni pe situaţie.

Auzirăm nelămurit zgomotul luptei, dar răcnetele negrilor deveneau tot mai puternice şi triumfătoare. Vorbii cu cel mai înalt dintre marinari, care se învoi îndată să mă ia pe umerii săi.

Barca fu adusă astfel dea lungul vaporului, încât la prora şi la pupa ei se aflau câte o ferestruică a sălii maşinilor. Marian cu Pongo merseră în faţă, iar marinarul care urma să mă ridice pe umeri, se căţără pe platforma de la pupă.

La cererea mea se lipi cu spatele de peretele vasului, apoi pusei picioarele în palmele sale şi mă ridicai. Fireşte că ceilalţi marinari ţineau barca, aşa că avui un sprijin destul de bun.

Prin ferestruică văzui o privelişte sălbatecă. Vreo douăzeci de negrii pătrunseseră în sala maşinilor, aproape toţi beţi, după cum îmi dădui seamă imediat. Se năpustiră asupra a vreo zece marinari şi trei ofiţeri, care se apărau cu ciocane grele şi chei franceze.

Negrii însă, care se prevăzuseră cu aceleaşi arme, erau superiori, datorită puterii şi sălbătăciei lor. Pe podeaua de fier zăceau câţiva Ovamboşi, dar şi mai mulţi europeni.

Albii se apărau cu îndârjire, dar mai cutând sau mai târziu trebuiau să fie biruiţi.

Deodată auzii zăngănind fereastra prin care privea Marian. Scosei imediat revolverul, spărsei geamul în faţa căruia mă aflam şi, pe când trăgeam într-un Ovambo care se lupta cu un ofiţer, auzii şi arma lui Marian detunând.

Repetarăm împuşcăturile şi văzurăm cu bucurie pe Negri fugind înspăimântaţi. Traserăm iarăşi, mai mult în picioarele Ovamboşilor şi când şase din ei zăceau la pământ, ceilalţi făcură stânga-mprejur şi dădură buzna pe scăriţa ce ducea sus.

Dar câţiva se mai rostogoliră în jos, nimeriţi de gloanţele noastre, căci ne spuserăm, pe drept cuvânt, că trebuia să

răpunem cât mai mulţi negri, înainte de a se da lupta hotărâtoare.

Pentru că lucrurile nu se puteau sfârşi fără o luptă, deoarece acum fuseseră alarmaţi ceilalţi negri împrăştiaţi pe vapor. Când ultimul negru dispăru, văzurăm că zece Ovamboşi rămăseseră pe câmpul de luptă, doborâţi de gloanţele noastre. Într-acestea europenii ieşiseră afară din ascunzătorile lor dintre maşini şi ofiţerii, recunoscându-ne, ne salutară cu bucurie.

Ferestruicile fură deschise şi furăm traşi înăuntru. Marian ceru să se lase afară funii, pe care se căţărară în sala maşinilor patru marinari şi Pongo. Ceilalţi trei marinari rămâneau în barcă cu doamna Huerta şi fiica ei, deoarece erau mai sigure acolo.

Se scurseră câteva minute, în care timp negrii avuseseră răgazul să răscoale tot vaporul. Trebuiau să aibă un şef foarte energic, care, cu toată starea de beţie în care se aflau, izbutise să-i îndemne la o împotrivire dârză. Auzirăm un glas energic de comandă, alergături repezi în diferite puncte ale vaporului, apoi paşi grei coborau treptele de fier ce duceau la sala maşinilor.

Din nenorocire, numai eu şi Marian aveam arme de loc, în vreme ce ofiţerii şi marinarii erau înarmaţi doar cu unelte grele. Marian îmi făcu îndată un semn şi alergai la scara de tribord, împreună cu doi ofiţeri şi şapte marinari.

Abia fui acolo, că uşiţa de fier, zăvorită pe dinăuntru, se cutremură sub lovituri puternice. Negrii trebuie să fi găsit ciocane grele, cu care izbeau acum în uşă.

După vreo douăzeci de minute aceasta fu spartă şi doi Ovamboşi uriaşi dădură buzna înăuntru ţinând în mâini ciocane de fierărie, pe care le luaseră din atelier.

Cu două gloanţe îi culcai la pământ, apoi îndreptai arma spre uşă, dar, spre mirarea mea, nu mai intră nici un Negru.

— Atenţiune, Robert! îmi strigă Marian. Diavolii negri plănuiesc cu siguranţă ceva. Ah, asta e primejdios.

Mă trecură fiori de spaimă când văzu! de ce era vorba. Negrii găsiseră butoaiele cu benzină, care conţineau combustibil pentru motoarele bărcilor de salvare. După ce scoaseră şurubul de la unul din ele, îi dădură drumul pe

scăriţa ce ducea în sala de maşini. Primejdiosul lichid se revărsă pretutindeni.

Dacă ticăloşii zvârleau acum torţe în jos, ne aştepta grozava moarte în flăcări.

Dar iată că primul ofiţer deveni salvatorul nostru. La ordinul său patru marinari săriră pe un cazan ce stătea sub presiune, înşurubară acolo ţevi flexibile, alergară cu capetele acestora spre scări şi alţi doi marinari deschiseră robinetele cazanului.

Imediat ţâşniră aburi fierbinţi care umplură toată scara. Era cu neputinţă acum ca Negrii s-arunce vreo torţă în jos, căci aceasta s-ar fi stins îndată. Şi din ţipetele de durere care se auziră după câteva clipe, ne dădurăm seama că vreo câţiva Ovamboşi înaintaseră prea mult şi aburul fierbinte îi opărise.

Cum să ieşim acum din sala maşinilor? După o scurtă chibzuială, Marian propuse să coborâm iar în barca de salvare, prin ferestruici, pentru ca de acolo s-ajungem în altă parte a vasului.

Atunci îmi veni o idee.

— Mariane – strigai – poate ca negrii nici n-au observat funiile pe care le-am aruncat de la pupa punţii de sus. Dacă ne-am putea căţăra acolo ar fi în folosul nostru, căci venim atunci de sus.

— Bravo! exclamă prietenul meu. E într-adevăr o idee cât se poate de bună. Domnule locotenent – se adresă el primului ofiţer – cei patru oameni cu ţevile de aburi trebuie să rămână la posturile lor până va fi trecut orice primejdie din partea negrilor. Spune-le marinarilor din barca de salvare că trebuie să-ncercăm să ajungem cât mai repede pe puntea de sus.

Locotenentul se aplecă pe ferestruică şi îşi chemă în şoaptă oamenii. Curând barca fu iarăşi lângă ferestruici, astfel că ne puturăm lăsa uşor în ea, pe nişte funii.

Barca putea lua douăzeci de persoane cu bagaj. Împreună cu doamna Huerta şi fiica ei eram acum douăzeci şi una de persoane, deoarece patru marinari trebuiră să rămână în sala maşinilor la ţevile cu aburi.

Merserăm încetişor cu barca de-a lungul peretelui vasului

până la pupă, unde, spre marea noastră bucurie, găsirăm, atârnând încă cele trei funii. Marian, Pongo şi eu ne căţărarăm cel dintâi, urmaţi de cei trei ofiţeri şi de zece marinari. Trei oameni rămaseră în barca cu doamna Huerta şi fetiţa ei.

Trecând pe lângă cele două scări care duceau în jos de pe covertă, auzirăm larma sălbatecă a negrilor. Glasul puternic, poruncitor, întrecea gălăgia şi Pongo. Care mergea înaintea noastră, zise deodată:

— Negrul poruncit omoară prizonieri. Repede vine, Massers!

Marian comunică asta primului ofiţer, care conducea echipa pe partea de la tribord şi acum ne lăsarăm repede pe scări în jos.

Ajunserăm în marea şi luxoasa sală de mâncare. La lumina celor câtorva lămpi aprinse, văzurăm opera distrugătoare a negrilor.

Aproape toate mobilele erau distruse şi de la toate scaunele lipseau picioarele, cu care se înarmaseră bandiţii negri.

— Domnule locotenent, trebuie neapărat să avem mai multe arme de foc! zise Marian în faţa acestei privelişti. Cu uneltele pe care le au ei ca arme, suntem în inferioritate. N-aveţi cameră de arme pe bord?

— Ba da, domnule Farrow, alături de cabina căpitanului se află camera pentru materiale de preţ, unde sunt şi arme. Trebuie să străbatem sala de mâncare, salonul de fumat de alături, apoi să urcăm scara pe puntea din faţă. Acolo se găseşte şi cabina de T.F.F. precum şi cârma. Poate sunt acolo oameni care s-au închis şi ne-ar putea sluji de întăriri.

— Bine ar fi – răspunse Marian – în primul rând, trebuie să-ncercăm să-i eliberăm pe prizonieri. Ah, se pare că au şi început ăia de jos. Domnule locotenent, înarmează-i repede pe oamenii aceştia şi vezi să mai capeţi întăriri. Eu cu prietenii mei Robert şi Pongo voi coborî jos.

De pe puntea de mijloc se auzeau lămurit strigătele de triumf ale conducătorului negrilor, întrerupte adesea de înjurăturile căpitanului Herrera la adresa Ovamboşilor.

Era timpul să intervenim. Ieşirăm repede pe o uşă

laterală, din sala de mâncare pe gangul îngust dintre ea şi parapet. Ştiam că la capăt se afla o scară spre puntea mijlocie.

Repede ne avântarăm într-acolo. Pongo ne întrecu şi ajunse cel dintâi la scara. În clipa aceasta se ivi un Ovambo, care avea probabil însărcinarea să controleze puntea superioară.

Înainte ca negru să poată da alarma, Pongo îl şi înhăţase şi zgâlţâindu-l cum ştia el, îl lăsă întins pe gang. Apoi coborârăm încet scara.

Pe puntea de mijloc situaţia era proastă. Strânşi unul într-altul stăteau negrii la câţiva paşi de parapet, de care se sprijineau căpitanul Herrera şi cinci marinari. Toţi şase erau răniţi, sânge închegat le acoperea hainele şi feţele, dar cu toate acestea se ţineau drepţi şi neînfricaţi.

Între europeni şi negri stătea un Ovambo uriaş, care-i reţinea pe furioşii săi consângeni – prin gesturi poruncitoare – să se arunce asupra prizonierilor.

Acum se-ntoarse spre căpitanul Herrera, în mâna dreaptă cu un cuţit enorm şi strigă:

— Albule, trebuie să mori! Marian ridică revolverul, dar în aceeaşi clipă unul din negri ne zări şi scoase un strigăt de prevenire.

Glonţul porni din arma prietenului meu, dar nu mai nimeri braţul uriaşului Ovambo. Ci zdrobi numai lama cuţitului. Auzind strigătul consângeanului său, negrul făcuse o mişcare şi astfel scăpase de glonţ.

În clipa următoare se stârni un adevărat iad. În vreme ce negrii din faţa noastră încercau să fugă, cei din spate înaintară. Din fericire nu aveau arme de foc, ci numai picioare de scaune şi alte unelte asemănătoare..

În primul rând trebuiau ocrotiţi prizonierii. Cu trei gloanţe, care culcară la pământ tot atâţia negri, Marian făcu loc la parapet, sări apoi repede spre deschizătura din punte şi când Negrii, speriaţi de aceasta îndrăzneala, se dădură puţin înapoi, doborâi şi eu trei oameni şi sării alături de Marian, care, cu amândouă revolverele ridicate, îi ţinea în respect pe Negri.

Pongo, însă, scoţând grozavul sau răcnet de luptă, se

năpusti asupra Ovamboşilor, smulse celui dintâi pe care-i doborî piciorul de scaun, apoi începu să lovească în dreapta şi-n stânga, ca un turbat.

Ovamboşii or fi crezut că se ivise vreun demon fioros, căci scoţând ţipete de groază se îmbulziră spre gangul care ducea în sălile de dormit. Numai câţiva mai curajoşi încercă să se apropie de prizonieri, dar noi nu-i scăpărării din ochi şi le trimiserăm cate un glonţ în picior.

Situaţia noastră deveni, însă, foarte îngrijorătoare, când şeful răsculaţilor îi îndemnă pe oamenii săi la împotrivire. Cam şovăind, cei din faţă ascultară îndemnul şi porniră împotriva noastră şi a lui Pongo; luând pildă de la ei sentoarseră şi ceilalţi unul câte unul.

Pongo, însă, scoase iar răcnetul său de luptă şi, îndoindu-şi sforţările, îi făcu pe Ovamboşi să dea înapoi. Apoi însă, vocea energică a conducătorului negrilor – pe care nu-l puteam vedea, deoarece se ţinea la adăpost – îi îndemnă să contraatace tot mai îndârjit.

Stăteam foarte prost, căci în revolvere mai aveam cel mult patru gloanţe şi nici Marian nu putea avea mai mult.

O năvală turbată din partea duşmanului ne sili să slobozim cele din urmă gloanţe. Prin asta ne mai uşurarăm situaţia, căci uciderea celor opt Ovamboşi pe care îi doborârăm făcu o impresie puternică asupra celorlalţi.

Dar acum eram cu desăvârşire dezarmaţi şi numai cu cuţitele ne mai puteam apăra. Şi conducătorul turmei de sălbateci părea să-şi dea seama de situaţia noastră critică, deoarece răcni câteva porunci, ceea ce îi făcu pe negri să înainteze iarăşi.

Eram încredinţat că acum venea lupta hotărâtoare, în urma căreia vom cădea răpuşi.

Dar când făpturile negre nu mai erau decât la vreo jumătate de metru de noi, se auzi dinspre scară un glas energic, poruncitor şi în clipa următoare detună o salvă în grămada Negrilor.

Cei trei ofiţeri veniseră la timp împreună cu optsprezece marinari, ca să ne salveze în ultima clipă. Şi acum Ovamboşii, însălbăticiţi de-a binelea, dădură buzna spre gangul îngust, ca să se ascundă în dormitorul lor.

În vreme ce eliberarăm pe căpitan şi marinari, ofiţerii cu oamenii lor îi urmăreau pe Ovamboşii fugari. Dar se părea că aceştia se adunaseră în săli ca să se împotrivească iarăşi, căci din nou răsunară împuşcături şi ţipete de durere şi furie.

— Câţi oameni aveţi în echipaj? întrebă Marian pe căpitan.

— Optzeci, împreună cu personalul tehnic şi stewarzi.

— Atunci or mai fi închişi pe undeva şi trebuie să-i eliberăm îndată – zise Marian – altminteri nu vom izbuti să-i învingem pe negri.

— Jos în cabinele echipajului mei sunt mulţi închişi – zise un marinar – pe mine negrii m-au prins lângă uşă, tocmai când vream să intru înăuntru.

— Adu-l repede pe oameni încoace! porunci Herrera. Voi ceilalţi de aici – se adresă restului marinarilor liberaţi – aduceţi în grabă arme îndestulătoare de sus. Dar repede!

În vreme ce marinarii se făcură nevăzuţi, noi intrarăm în gangul îngust de unde se auzea larma. Ofiţerii şi marinarii nu izbutiseră încă să pătrundă în dormitoare, căci Ovamboşii îşi apărau cu îndârjire ultimul lor refugiu. Stând lângă uşi nu ofereau nici o ţintă armelor de foc, dar cine voia să pătrundă era îndată culcat la pământ cu lovituri puternice.

Erau patru dormitoare. În fiecare se refugiaseră câte douăzeci de Ovamboşi, restul întregii cete. Ceilalţi, doborâţi în mare parte de Pongo, zăceau pe diferite punţi.

Părea aproape cu neputinţă să putem pătrunde în săli. Dar Pongo găsi şi de data aceasta mijlocul.

— Massers trage acum în uşorii de la uşă! ne zise el. Fiecare Masser patru gloanţe. Apoi Pongo sare înăuntru repede, Massers vine după el.

— Planul e cât se poate de bun, Pongo, dar prea primejdios pentru tine, răspunse Marian.

Dar uriaşul zise calm:

— Dacă Massers nu vrea trage, atunci Pongo merge singur înăuntru.

Ştiam că se va ţine de cuvânt, de aceea Marian încuviinţă:

— Bine, Pongo, aşa vom face, dar în primul rând trebuie să ne împărţim cu rost. Domnule căpitan, pune d-ta câte trei oameni de pază la celelalte trei dormitoare. Noi ceilalţi vom pătrunde după Pongo în sala asta de aici.

De la ivirea noastră lupta zadarnică încetase. Ofiţerii şi marinarii stăteau în aşteptare, cu armele pregătite. Asta li s-o fi părut curios Ovamboşilor, caci în uşile celor patru săli se iviră patru capete negre – care se retraseră apoi repede.

În vreme ce Herrera îşi împărţea oamenii, noi ne încărcarăm din nou revolverele şi ne aşezarăm îndărătul lui Pongo, care luase în mâna atingă cuţitul de rechini, iar în dreapta ţinea un picior greu de scaun, smuls de la un Ovambo.

III
EROISMUL LUI PONGO

CĂPITANUL HERRERA, ofiţerii şi marinarii se aşezară îndărătul nostru, în aşa fel încât doi oameni alăturaţi să poată pătrunde prin uşa sălii.

După o scurtă privire asupra lui Pongo, care dădu din cap numai, ridicarăm revolverele şi traserăm câte patru gloanţe. Ţintisem asupra uşii în aşa chip, încât aşchiile smulse să zboare înăuntru. Prin asta de sigur că Ovamboşii adăpostiţi acolo erau îndemnaţi să se retragă puţin.

După ce fură trase cele opt gloanţe, Pongo sări repede înainte. Trecând prin uşă, zvârli braţul cu cuţitul spre stânga, în vreme ce în dreapta lovi cu piciorul greu de scaun. Şi două ţipete dovediră că nimerise bine în duşmanii ce stăteau gata de atac.

Fără să stăm pe gânduri sărirăm îndată după dânsul, ne oprirăm abia în mijlocul sălii şi ne întoarserăm repede, cu pistoalele ridicate. Tocmai dădeau buzna pe uşă căpitanul Herrera şi un ofiţer, când doi Ovamboşi se năpustiră asupra lor cu ciomegele. Traserăm şi ticăloşii căzură grămadă.

Restul îşi pierdură curajul, căci pătrunseră înăuntru ceilalţi doi ofiţeri, urmaţi de marinari.

Văzând atâtea arme îndreptate asupra lor, cei mai mulţi negri ridicară braţele.

Nu mai lipsi mult să-i învingem cu totul pe Ovamboşi. Marinarii aveau destule sfori groase în buzunare ca să-i lege pe toţi şi după ce se făcu şi treaba asta, doi oameni fură lăsaţi de pază, iar noi părăsirăm sala ca să ne ocupăm de negrii din celelalte.

Când furăm la uşa următoare, sosiră patruzeci de marinari şi stewarzi bine înarmaţi. Îi împărţirăm imediat pe tot gangul, apoi ciuruirăm cu gloanţe uşa sălii a doua, Pongo sări iarăşi înăuntru şi ceea ce făcusem dincolo se repetă şi aici. După zece minute toţi Ovamboşii erau legaţi fedeleş.

A treia şi a patra sală avură aceeaşi soartă. În rândurile noastre nici un rănit.

În schimb, de partea Ovamboşilor erau zece răniţi. Când îi numărarăm, lipseau vreo treizeci de oameni.

Zadarnic îl căutarăm, însă, pe şeful lor. Probabil că se refugiase în una din săli.

La cererea lui Marian, Pongo îi întrebă pe negrii legaţi unde se află căpetenia lor. Unul singur, tremurând de frică, arătă spre o fereastră deschisă.

— Căpetenie fugit acolo, cu el doi oameni – tălmăci Pongo.

O bănuială cumplită mă străbătu. Cu siguranţă că cei trei Negri nu se aruncaseră în mare, căci şeful nu era dintr-aceia care să se dea bătut atât de uşor. Dar… era barca de salvare, în care se afla doamna Huerta cu fetiţa ei şi cei trei marinari!

O funie atârnând în jos pe fereastră îmi întări bănuiala. Şi când mă întorsei spre Marian ca să-i împărtăşesc presupunerea, el dădu din cap şi zise doar:

— Doamna Huerta.

În aceiaşi clipă auzirăm de afară ţipete slabe de ajutor. Marian scoase îndată capul pe ferestruică şi întrebă ce-i acolo. Răspunsul ce-l primi dovedi că temerile noastre erau întemeiate. Unul din marinarii aruncaţi peste bord de cei trei Negri, ieşise la suprafaţă, înotase spre vapor şi, spre norocul lui, se putuse prinde de funia care atârna în jos.

Pongo ieşi îndată pe ferestruică şi îşi dădu drumul pe funie. După scurt timp se căţără înapoi, ţinând pe umerii puternici pe marinarul scos din apă, pe care-l duserăm repede în sală.

La întrebările căpitanului răspunse că fuseseră strigaţi în limba engleză, de la ferestruica aceasta şi crezură că este Marian, astfel că se apropiaseră cu barca. Apoi să lăsase în jos pe frânghie o făptură uriaşă, negricioasă şi presupuseră că e Pongo al nostru.

Dar abia ajuns în barcă, individul se năpustise cu furie asupra lor, lovind cu un obiect tare. Un camarad căzuse îndată peste bord şi în vreme ce el cu celălalt încercau să se apere împotriva loviturilor, mai veniră doi negri în barcă.

Unul din ei se năpustise asupra doamnei Huerta, celălalt intervenise în luptă. După ce-i dădu o lovitură puternică în

cap, lăsându-l în nesimţire, îl zvârli în apă unde se trezise mai târziu.

Ne privirăm în tăcere. Salvarea nenorocitei femei părea aproape cu neputinţă. De sigur că negrii se şi îndepărtaseră de vapor, cu barca şi pe întuneric nu i-am fi putut găsi, iar până se lumina de ziuă aveau tot timpul să ucidă pe mamă şi pe copil.

În cele din urmă Marian se adresă marinarului:

— Nu cred să fi fost multă vreme în nesimţire – şi probabil că după ce te-ai trezit, ai înotat de data spre vapor?

— Da – răspunse marinarul – am mai auzit două împuşcături, apoi m-am putut prinde de funie. Am aşteptat numai câteva clipe deoarece nu ştiam dacă negrii mai erau stăpân pe situaţie – pe urmă, însă, n-am mai stat la gânduri şi am strigat.

— Repede pe punte! zise Marian.

Apoi adăugă către căpitan:

— De sigur ca aveţi un reflector puternic – nu? Trebuie şi luminăm marea cu ajutorul lui. Ovamboşul ăla nu poată să fi ajuns atât de departe încât să nu-l prindem în raza reflectorul ui. Fireşte că noi doi, Robert, va trebui să stăm cu puştile pregătite, ca să tragem în negri, dacă o vor ameninţa pe doamna Huerta. Domnule căpitan, ai puşti bune pe bord?

— Da, domnule Farrow – răspunse Herrera, în vreme ce am şi pornisem pe gangul ce ducea la puntea de mijloc – am nişte puşti foarte moderne de calibru mic.

— Foarte bine! zise Marian. Adu-le repede şi tot atât de repede vezi de reflector. Fiecare clipă este preţioasă.

— Unde e Pongo? întrebai, pe când urcam scara pe punţile sus.

— Nu l-am văzut – răspunse Marian – las-că vine el. Acum trebuie s-o apărăm pe tânăra femeie.

Ne aflam pe puntea superioară. Câţiva marinari alergară la puternicul reflector şi-l scoaseră învelitoarea. În vremea asta, căpitanul se dusese în cabina să şi se-ntoarse cu doua puşti, pe care le luaserăm în primire.

Apoi ne postarăm lângă reflector, pe care marinarii la

ordinul lui Marian, îl îndreptară spre mare.

Duserăm puştile la ochi. Dacă descopeream barca, nu trebuia să pierdem nici o clipă.

La comanda prietenului meu reflectorul fu aprins. Fâşia lată de lumină dănţui pe valuri, alunecând repede de la proră la pupă, dar barca nu se văzu.

Deodată, însă, tresărirăm speriaţi, căci numai la vreo patruzeci de metri de vapor răcni un glas aspru în englezeşte:

— Massers stinge lumina, altfel Kiumba omoară pe Missa.

Vicleanul şef al Ovamboşilor se ţinuse liniştit în apropierea vaporului, pentru că avea cunoştinţă, desigur, de reflectoarele vapoarelor moderne şi se aştepta să fie descoperit cu ajutorul lor.

Nu ne închipuisem că va rămâne atât de aproape şi planul şiretului Ovambo izbuti. Lumina reflectorului trecu dincolo de barcă şi aceasta rămase în întuneric.

— Stingeţi reflectorul! strigă imediat Marian, caci era de temut ca ticălosul să-şi pună în aplicare ameninţarea.

Lumina se stinse.

— Ce ne facem acum, domnule Farrow? întrebă Herrera, deznădăjduit. Îl avem pe ticălos aproape şi nu-i putem face nimic.

— Îndreptaţi reflectorul asupra punctului de unde a răsunat glasul Negrului! zise Marian către marinari, cu o linişte ciudată. Robert, puşca la ochi! La comanda mea aprindeţi lumina şi barca să fie imediat căutată. Robert, trebuie să tragem imediat acum.

Se scurseră câteva secunde.

— Eşti gata? întrebă Marian deodată, foarte încet şoptii „da” şi pusei arătătorul pe trăgaci.

Dar înainte ca prietenul meu să dea comanda pentru punerea în funcţiune a reflectorului, se auzi iarăşi un glas dinspre mare. De date asta era însă acela al lui Pongo, care răcni cât putu:

— Repede lumină, Massers, Pongo are căpetenie!

Imediat auzirăm plescăitul apei la căderea unui corp greu. Marian răcni: „lumină!”, dar în aceeaşi clipă se şi aprinse reflectorul.

Avurăm noroc. Fâşia albă şi lată de lumină învălui barca fugarilor, care se legăna îngrijorător. Doamna Huerta zăcea nemişcată la pupă, alături de fetiţa ei, care se încleştase de ea. La proră, însă, stăteau doi Ovamboşi cu lopeţile în mână, privind neclintiţi spre proră.

Lângă barcă, în apă, se dădea o luptă grozavă. Două trupuri uriaşe, în haine albe, se rostogoleau nebuneşte: braţe, picioare, capete, apăreau şi dispăreau fulgerător.

Ne dădurăm imediat seamă că viteazul nostru Pongo se lăsase imediat în mare, după ce-l adusese sus pe marinar. Pricepuse şi el că tânăra femeie cu fiica ei pluteau în mare primejdie.

Şi cu minunatele lui simţuri găsise barca, cu tot întunericul, înotase spre ea, fără să ţină seamă de primejdia rechinilor, pentru ca să tragă în apă – la momentul potrivit – pe şeful Ovamboşilor.

Nu-i puteam ajuta căci prea erau repezi mişcările luptătorilor. Şi-apoi nu puteam nici deosebi care era Pongo şi care Ovamboşul, pentru că amândoi erau îmbrăcaţi în alb şi aveau aceiaşi statură.

Dar, deodată, cei doi Ovamboşi din barca săriră în sus şi se repeziră la pupă. Una din doua: sau vroiau să ucidă pe doamna Huerta cu copila ei. Sau aveau de gând să-i ajute căpeteniei lor. Nu ajunseră însă prea departe, căci puştile noastre detunară şi amândoi negrii se prăbuşiră, scoţând ţipete înfiorătoare.

Căpitanul Herrera se smulse din înmărmurire şi cu glas tunător dădu poruncă să se lase pe apă o a doua barcă de salvare. Dar Marian zise imediat:

— N-are nici un rost, domnule Herrera, căci Pongo îl va da gata pe Ovambos înainte ca barca să fie pe unde. Mă tem numai de rechini. Ah! Uite că Pongo a învins!

Una din făpturile albe din apă îşi întinse deodată braţele în sus şi, cu capul pe spate, ieşi la suprafaţă.

În aceeaşi clipă descoperii, însă, pe partea cealaltă a bărcii doi rechini care se apropiau cu o repeziciune uimitoare.

— Pongo, rechini! răcnii, îngrozit.

Atunci credinciosul nostru camarad se repezi cu dibăcie

peste marginea bărcii. Potrivnicul său, uriaşa căpetenie a Ovamboşilor, se afundă încetişor, dar după câteva clipe văzurăm în apa luminată de reflector, pe cei doi rechini năpustindu-se asupra victimei lor. Pongo se aplecă liniştit peste cei doi Ovamboşi din barcă, îi ridică şi-l zvârli în mare. Erau morţi, căci de data aceasta nu avuserăm timp să i ochim în picioare, astfel că-i ucisesem.

În jurul bărcii de salvare se strânseseră rechinii. Pongo, însă, se aşeză pe banca din faţă, luă vâslele şi îndreptă barca spre vapor.

Într-acestea personalul tehnic al vasului aprinsese lămpile de pe punte, marinarii lăsară în jos lanţurile pentru bărci, Pongo le fixă unde trebuia, se aşeză apoi lângă doamna Huerta şi, încet, barca fu trasă sus.

Uriaşul negru fu primit în triumf şi zadarnic căută el să fugă, stingherit ca de obicei, când era copleşit de manifestări de recunoştinţă. Ba, doamna Huerta, trezindu-se din leşin, îl îmbrăţişă pe camaradul nostru, care rămase ţeapăn ca un băţ, rostogolind nişte ochi cât farfuriile. Aşa ceva i se întâmpla pentru prima oară în viaţă.

Când se potoli entuziasmul, căpitanul se putu gândi la continuarea drumului. La o cercetare amănunţită a vaporului se constată că erau opt marinari grav răniţi şi doisprezece mai uşor. Salonul de clasa întâia era în mare parte distrus şi în cămara cu merinde Ovamboşii făcuseră adevărat prăpăd, iar din băuturile alcoolice aproape că nu mai rămăsese nimic.

Negrii aveau nouă morţi, opt grav răniţi şi douăzeci mai uşor.

Turbinele fură puse iar în funcţiune şi după şapte ceasuri de oprire, „Monte Rosa” îşi urmă drumul.

Şi în vreme ce spinteca valurile spre apus, luarăm cina întârziată în salonul doamnelor, care, printr-o fericită împrejurare, fusese cruţat de hoarda sălbatecă.

Doamna Huerta, căpitanul şi doi ofiţeri erau de faţă. Tânăra femeie povestea, cu ochii umezi de lacrimi că Pongo se oferise să doarmă peste noapte în faţa cabinei ei. Se şi dusese la postul său, după ce îmbucase ceva la repezeală.

Îmi bătuse la ochi mai de mult că tânăra şi frumoasa

femeie părea să aibă ceva pe suflet. Şi pricina aveam s-o aflu acum, căci căpitanul o întrebă:

— N-ai aflat încă nimic despre soţul dv., stimată doamnă?

— Nu – răspunse ea cu tristeţe, lăsând capul în jos – se împlineşte anul de când a dispărut.

— Mă iertaţi, doamnă – se amestecă Marian în vorbă – n-aş vrea să zgândăresc o rană dureroasă, dar mă interesează faptul dispariţiei soţului dv. Cum s-a întâmplat asta?

— Aşa e, stimată doamnă – zise căpitanul, cu însufleţire – asta e ceva pentru domnul Farrow şi prietenii săi. De sigur că aţi citit şi dv. prin ziare că dumnealor au făcut fericiţi mulţi oameni până acum, redându-le pe scumpii lor dispăruţi.

Doamnă Huerta înălţă capul şi o expresie de nădejde se întipări pe chipul ei.

— Oh, de-ar fi cu putinţă! şopti ea. Dacă l-aş revedea pe Eduardo al meu! Dar nu cred ca se poată… aş mai fi căpătat vreo veste de la el dacă ar mai fi în viaţă.

— Să nu spuneţi asta, o încurajă Marian. Povestiţi-mi ce i s-a întâmplat soţului dv.!

— Asta aş vrea să ştiu şi eu! oftă doamna Huerta. Soţul meu e profesor de istorie naturală la Universitatea din Buenos Aires. Acum un an i s-a oferit prilejul să ia parte la o expediţie care urma să străbată America de Sud, spre a ajunge în Bolivia. Ştiind cât de mult ţinea să întreprindă o astfel de călătorie, mi-am dat încuviinţarea, deşi eram stăpânită de o presimţire tristă. Expediţia a decurs în mod fericit, dar Eduardo al meu a dispărut în Oran Chaco, acum un an.

— Aţi vorbit cu membrii expediţiei, după înapoierea lor? întrebă Marian.

— Da, locuiesc toţi acolo.

— Bine, doamnă – zise prietenul meu – vă făgăduiesc sprijinul nostru, de îndată ce voi fi rezolvat chestia care mă aduce la San Francisco. Voi vorbi apoi cu membri expediţiei şi voi porni în căutarea soţului dv.

— Şi asta înseamnă că e ca şi găsit – zise căpitanul – fiţi veselă, stimată doamnă, căci dacă e cineva care vă poate

ajuta, apoi acesta e domnul Farrow, cu tovarăşii săi.

IV
ÎN BUENOS AIRES

STĂTEAM PE PIAZA DE TOROS, piaţa aceea mare, de unde li se oferă o minunată perspectivă asupra oraşului Buenos Aires. Ziua era foarte frumoasă şi orăşelul îndreptăţea numele ce-l poartă: „Buenos Aires – aer bun”.

După o călătorie fără incidente debarcarăm cu bine şi ne despărţirăm de doamna Huerta, căreia Marian îi reînnoi făgăduiala făcută pe vapor.

Ovamboşii fură predaţi poliţiei, „Monte Rosa” intrase într-un şantier, pentru reparaţii. Bagajul ni-l lăsasem în port, unde luarăm camere într-un mic hotel.

— Nu pornim îndată în căutarea restaurantului „Calcanul negru”? întrebai. Acolo se află doar James Elliott cu fiica sa, după cum ne spusese muribundul.

— Eu nu cred, însă, Robert – răspunse Marian – căci nu mi pare cu putinţă ca hotelierul să consimtă a ţine la ei captivi. Mai curând sunt de părere că cei doi s-ar afla pe undeva afară din oraş. De aceea aş vrea să mă interesez mai întâi despre Joe Elliott, pe care corcitura l-a ucis. Îmi pare că i-am luat-o înainte lui Collo, căci în radă n-am putut descoperi micul yacht care l-a luat în Swakopmund. De aceea propun ca mai întâi să ne interesăm în linişte, înainte de a ne duce la restaurant.

— Dar unde vrei să te interesezi?

— Căpitanul Herrera şi Doamna Huerta îmi spuneau că prefectul poliţiei de aici, Don Chihua, e un om foarte energic şi capabil. Am de gând să mă adresez lui. Afară de asta trebuie să ne vizăm şi paşapoartele, ca să putem străbate mai târziu ţara.

— Care va să zică vrei neapărat să porneşti în căutarea lui Huerta?

— Fireşte; m-aş bucura mult dacă am putea o face iarăşi fericită pe doamna Huerta. Afară de asta, aş vrea să cunosc Gran Chaco.

— Da, se spune că e foarte interesant şi primejdios în acelaşi timp – încuviinţai eu – aşa dar, vrei să te duci la

prefectul poliţiei. E o idee bună, nimic de zis.

Marian făcu semn unui şofer şi-i dădu adresa prefecturii poliţiei. Ajunşi acolo, aranjarăm întâi chestia cu paşapoartele, cu care prilej funcţionarul respectiv se arătă foarte politicos şi prevenitor.

Avui impresia că numele noastre îi erau cunoscute şi, într-adevăr, la urmă ne întrebă dacă aventura cu negrii de pe vapor fusese interesantă.

Râzând, Marian îi povesti cum decurseseră lucrurile, apoi îl rugă să ne anunţe prefectului.

Nu trecu mult şi funcţionarul se înapoia, invitându-ne, politicos, să-l urmăm.

Şi iată-ne înaintea prefectului poliţiei din Buenos Aires. Don Chihua era un bărbat foarte simpatic, pe chipul căruia era întipărită o energie de fier şi o inteligenţă superioară.

Ne salută cu o amabilitate deosebită, se interesă şi el de ultima noastră aventură şi în cele din urmă ne întrebă cu ce ne putea fi de folos.

Când Marian rosti numele Joe Elliott, prefectul încruntă sprâncenele şi zise:

— De vreme ce dv. vă interesaţi de el, domnilor, atunci înseamnă că presimţirea mea nu m-a înşelat. De mult îl bănuiesc eu pe acest Elliott că umblă pe drumuri piezişe. Chiar legătura lui cu corcitura aceea Collo e şi ea suspectă, căci pe Colio îl cred în stare de cele mai grozave crime.

— Şi nu greşiţi deloc, Don – răspunse Marian – am fost de faţă când Collo l-a înjunghiat pe tovarăşul său, pe plaja din Swakopmund.

Şi Marian povesti amănunţit ultimele noastre aventuri în Africa. Pomenind că James Elliott şi fiică-sa erau ţinuţi captivi în Buenos Aires, prefectul sări în sus şi strigă:

— Ah, iarăşi aveam dreptate cu bănuiala mea. Vedeam, de altminteri, foarte des pe tânăra fată, căci casa mea e pe ţărmul lui La Plata, vecină cu a mătuşii ei. De vreun an n-am mai văzut pe nimeni din familie. Dar acum va fi greu să-i regăsim pe cei dispăruţi. Mai cu seamă biata Maud nu cred să mai poată fi salvată. Cine ştie unde se află dânsa acum!

— Muribundul Joe Elliott susţinea, însă, că atât ea cât şi tatăl ei ar putea fi găsiţi în localul „Calcanul Negru”.

Prefectul sări iar în sus.

— Ce? strigă el, agitat şi bătu cu pumnul în masă. „Calcanul Negru”? Ar fi o captura minunată dacă aş putea dovedi ceva în sarcina proprietarului acestui local. De mult timp am pus să se supravegheze întreprinderea lui, căci am auzit că acolo s-ar fuma opium. Da, deşi am pus de pază cei mai buni oameni ai mei, n-am putut descoperi nici o urmă până acum. Îmi pun mari nădejdi în dv. domnilor. Fireşte că vă stă la dispoziţie orice ajutor. Vă voi da legitimaţii cu ajutorul cărora să puteţi dispune în mod nelimitat de tot aparatul poliţienesc al oraşului nostru.

Şi Don Chihua se aşeză la birou şi ne întocmi legitimaţii scrise chiar de mâna lui, prin care ni se dădeau puteri depline.

Ne descrise apoi drumul spre „Calcanul Negru”, căci nu vroiam să mergem cu o maşină acolo, ci să ne facem că trecem întâmplător.

Restaurantul cu pricina era pe malul fluviului La Plata. Ne despărţirăm de prefect şi pornirăm agale pe străzi.

După câtva timp băgai de seamă că un om ne urmărea, li atrasei atenţia lui Marian, care zise:

— Acum putem încerca ce putere au legitimaţiile noastre. Vom cere primului poliţist ce-l vom întâlni, să-l oprească pe individul acesta.

Când dădurăm de sergent, trecurăm întâi pe lângă el, până presupuserăm că urmăritorul nostru se afla în apropierea reprezentantului forţei publice. Apoi ne întoarserăm brusc şi merserăm înapoi.

Într-adevăr, individul se afla lângă poliţist şi se speria vădit văzându-ne că ne întoarcem cu atâta grabă.

Marian nu-i dădu răgazul să şteargă putina. Prezentă poliţistului legitimaţia, omul îşi luă poziţia, apoi prietenul mea îl ceru să-l aresteze pe bănuit.

Spre surprinderea noastră, reprezentantul autorităţii făcu o mutră de mirare, apoi zise că domnul acela era un detectiv în serviciul poliţiei.

Râserăm cu poftă, molipsind şi pe urmăritorul nostru, care ni se prezentă ca detectiv oficial, cu însărcinarea din partea prefectului să ne ocrotească mereu. Într-o privinţă

era foarte bine asta, căci ne puteam aştepta să avem uneori nevoie grabnică de ajutor.

De aceea ne înţeleseserăm să ne folosim de anumite semne, apoi pornirăm mai departe, spre localul cu pricina. Deodată Pongo exclamă:

— Massers pleacă repede, vine Colio.

Spunând acestea se ascunse îndărătul unui camion mare, de pe marginea străzii. Îi urmarăm, imediat pilda şi iscodirăm de după camion.

Corcitura uriaşă părea să aibă ceva pe cuget. Ochii-i rătăceau speriaţi de jur-împrejur, numai camionul atât de apropiat nu-l lua în seamă.

Când trecu de noi mai aşteptarăm câtva timp apoi, ţinându-ne mereu pe lângă case, ne luarăm după ei şi detectivul căruia Marian îi spuse repede despre ce e vorba – ni se alătură la oarecare distanţă.

Collo părea să vie de la „Calcanul Negru” – acum se îndreptă spre suburbia La Recoleta. Trebuia să fim cu băgare de seamă, căci nu mai aveam putinţa să ne punem la adăpost.

De aceea era nevoie ca distanţa dintre noi şi corcitură să devină tot mai mare. El se mai întoarse odată şi în ultima clipă scăparăm de a fi văzuţi, prin aceea că ne refugiarăm în grădina unui restaurant.

Când ieşirăm de acolo, Collo dispăruse. Ne rotirăm privirea împrejur şi văzurăm pe detectiv venind.

— L-am putut observa, fără să-i atrag luarea-aminte, domnilor, ne zise el. A dispărut în casa aceea din fund, cu zăplazul verde. Dacă vreţi, mă voi interesa ce face acolo.

— Bine – încuviinţă Marian – ne aşteptăm în grădina acestui restaurant.

Intrarăm din nou în grădină, de data asta ca muşterii şi comandarăm bere.

Trecu cam mult până se înapoie detectivul, cu mutra plouată.

— N-avem noroc, domnilor – zise el – îmi face impresia ca individul a băgat de seamă că e urmărit. Grădina în care a intrat e a unei case de vânzare. La capătul grădinii e o stradă paralelă şi s-a statornicit obiceiul ca această grădină

să servească de trecere locuitorilor de pe aici. Fapt e că, corcitura a dispărut.

— Păcat! făcu Marian. Şi eu care şi începusem să nădăjduiesc că voi da de o urmă importantă cu ajutorul lui Collo acesta! Nu ne rămâne, deci, decât să începem cu „Calcanul negru”, după cum ne propusesem chiar.

— Dar m-aş putea interesa la cea mai apropiată circumscripţie poliţienească dacă acest Collo e cunoscut pe aici – zise detectivul.

— N-ar fi rău – încuviinţă Marian – am putea merge şi noi cu d-ta, poate îmi mai vin în gând ceva întrebări importante.

Circumscripţia era în apropiere. La prezentarea legitimaţiilor noastre, comisarul fu foarte îndatoritor. Când Marian îl întrebă de Collo, el stătu la gânduri câtva timp, apoi răspunse, cu hotărâre:

— Da, cunosc pe corcitura aceasta. Acum un an l-am interogat, în chestiunea unei încăierări. De atunci, însă, a dispărut. Locuieşte la tăbăcarul Barracas – mai bine zis a locuit acolo, până a dispărut.

Marian chibzui câtva timp, apoi zise:

— Chestia cu încăierarea a fost încheiată atunci, sau mai aveţi de-a face cu el?

— Păi… ar mai trebui să-l cercetez asupra unui punct, în care se bate cap în cap cu declaraţiile martorilor.

— Atunci te-aş ruga să trimiţi un poliţist la tăbăcarul Barracas, ca să-l aducă încoace pe Collo dacă-l găseşte, îi poţi spune corciturii că l-ai văzut d-ta, eu aş vrea să-l observ din camera alăturată.

— Asta e lesne de făcut. Voi trimite îndată pe cineva.

Se duse să dea ordinul, apoi se înapoie şi ne trecu în odaia alăturată, de unde puteam privi, prin gaura cheii, în încăperea cealaltă. Detectivul era cu noi şi, tot stând de vorbă în şoaptă, aşteptam sosirea lui Collo.

V
LA „CALCANUL NEGRU”

ÎN LOCUL ACESTUIA, însă, veni, după un sfert de ceas poliţistul trimis şi raportă că Collo fusese într-adevăr la tăbăcarul Barracas, dar plecase îndată, Barracas se mirase chiar de graba pe care o avea corcitura; care se îndreptase spre oraş.

Marian râmase câteva momente îngândurat, apoi întrebă pe funcţionar:

— Ţi-a bătut cumva ia ochi – sau poate oamenilor d-tale – vreo casă din cartierul acesta, unde lucrurile nu se petrec cum s-ar cuveni?

Vreau să spun că s-ar putea presupune acolo captivi, sau vreun local „deochiat”?

Funcţionarul privi surprins ia Marian, apoi zise:

— Senor, aţi ghicit. De luni de zile ţineam sub observaţie casa unui anume Mendoza, care locuieşte în apropierea tăbăcarului Barracas. Acolo vin noaptea automobila elegante din oraş fi pleacă abia în zori de zi. Până acum, însă, n-am avut nici un motiv de intervenţie, deoarece liniştea n-a fost turburată. Dar eu persona! sunt încredinţat că Mendoza întreţine o tavernă de opiu.

— Văzut de la tăbăcarul Barracas, locuieşte mai mult spre oraş, adică în direcţia încotro a apucat Collo, după vizita sala tăbăcar întrebă Marian.

— Fireşte, domnule! răspunse funcţionarul, uluit. Ah, păcat ca poliţistul meu n-a ţinut casa sub observaţie.

— Nu e încă totul pierdut – zise Marian – fii te rog atât de bun şi pune imediat să se supravegheze casa, fără să bată la ochi. Dacă individul nostru, Colio, o va părăsi, atunci poliţistul de pază să se pună îndată în legătură telefonică cu domnul detectiv al nostru.

Marian se-ntoarse apoi spre detectiv şi îi zise:

— Acum ne ducem să căutăm restaurantul „Calcanul Negru”. D-ta intră în vreun local din apropiere, unde să te poată chema la telefon poliţistul. Apoi va trebui să ne dai de veste la „Calcanul Negru”, dar cât mai discret, strecurându-

ne un bileţel.

— Foarte bine, domnule Farrow!

Notă un număr de telefon pe o foaie de hârtie şi o dădu şefului circumscripţiei, spunând:

— Acesta e numărul la care ma poate chema omul d-tale.

— S-a făcut! zise Marian. Acum putem porni. Dar mai am o întrebare, domnilor: Ştiţi poate, cum se numeşte patronul localului „Calcanul Negru”?

— Drace! exclamă detectivul, sărind în sus. Cum nu m-am gândit mai de mult la asta! Se numeşte Mendoza.

— Nădăjduiam, dar nu mă aşteptam! zise Marian, bucuros. Acum avem legătura între localul acesta şi casa aia suspectă. Cred că am făcut un mare pas înainte.

— Mariane – zisei eu – dacă într-adevăr prizonierii se găsesc în casa Mendoza, înseamnă că se află în cea mai mare primejdie. N-ar îi mai bine să intervenim?

— M-am gândit şi eu la asta – zise prietenul meu – dar vezi că acum la lumina zilei n-am putea face mare lucru. Dacă ne vede Collo, îi ucide îndată pe prizonieri. Nici eu nu ştiu încă bine ce e de făcut.

— Am o idee, Mariane. Mergem pe strada asta spre oraş la „Calcanul Negru”. Domnul detectiv, însă, se duce cu un poliţist la casa lui Mendoza ăla. Acolo, poliţistul întreabă de-a dreptul de corcitură, care fusese văzută când a intrat în casă. Va motiva că poliţia trebuie să-l interogheze suplimentar cu privire la chestia aceea veche. Asta nu bate prea mult la ochii dar va fi deajuns ca să-i sperie şi să-l îndemne să părăsească imediat casa. Cu asta ne-am atinge scopul, adică să-i punem în afară de primejdie pe captivii care se află acolo.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian, după câteva clipe de gândire – fireşte că poliţistul, care va intra în casa lui Mendoza, va trebui să fie numai ochi şi urechi, ca să observe, eventual, ceva suspect. Va trebui să ne indice şi aşezarea odăilor. Vrei să dispui cele de cuviinţă? se adresă şefului.

— Cu plăcere, Senor Farrow.

— Bine, atunci vom porni acum spre „Calcanul Negru”. D-ta, domnule detectiv, ne urmezi şi vei încerca să ne mai

ajungi de îndată ce poliţistul îţi va fi raportat cum stă chestia cu casa. La noapte vom încerca apoi să pătrundem acolo, pentru ca să-i eliberăm pe captivi.

— V-aş putea veni în ajutor cu oamenii mei – se oferi şeful circumscripţiei – vom împresura casa pe nesimţite şi nu vom lăsa pe nimeni să iasă.

— Bine – încuviinţă Marian – înainte de a se întuneca voi veni încoace şi-ţi voi spune ce e de făcut. Încă ceva: în caz că acel Collo s-ar afla, într-adevăr, în casa suspectată, atunci poliţistul trebuie să-l aducă încoace. Şi d-ta să cauţi să-l reţii cât mai mult aici, pentru ca să ne putem face în toată liniştea cercetările la „Calcanul Negru”.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, ăl arestez, pur şi simplu – râse şeful.

— Dacă se poate te-aş ruga chiar – răspunse Marian – îl putem învinovăţi de asasinarea lui Joe Elliott şi de diferitele atentate asupra noastră. Bine, voi da instrucţiile de trebuinţă omului meu.

După un scurt rămas bun de la amabilul funcţionar, ieşirăm şi o luarăm agale spre oraş. De fapt nu prea mă împăcăm cu ideea să ne depărtăm, câtă vreme bieţii captivi erau, poate, aproape de tot. Dar era bine aşa, căci o încercare de a-i libera ziua-n amiaza mare, i-ar fi adus, cu siguranţă, în mare primejdie.

Atâta timp cât corcitura se afla în apropierea lor, viaţa le era în pericol. Mă mira mai cu seamă faptul că trăiseră atâta vreme ca prizonieri şi zisei către Marian:

— Ce l-o fi îndemnat pe Joe Elliott să-l lase în viaţă pe fratele său geamăn şi pe Maud? Se putea aştepta, doar, să fie descoperit, în cazul când, întâmplător, ei ar fi izbutit să fugă.

— Poate că e vorba de bani la mijloc. James Elliott o fi având pe undeva averi mari, la care Joe nu putea ajunge. Sau l-o fi înspăimântând gândul de a ucide pe propriul frate şi pe nepoată sa.

— Şi acum, firește, că pe Colio nu-l va opri nimic – zisei eu – şi pretenţiile lui n-ar fi atât de mari. Pentru câteva mii de pesos nu va sta la gânduri să-i ucidă pe captivi.

Mergeam tăcuţi dea lungul impunătoarei străzi. Ca toate

arterele mai de seamă ale oraşului, era pavată cu granit. Din păcate eram prea mult cu gândul la nenorociţii captivi şi luam prea puţin în seamă cunoscutele şi frumoasele clădiri pe lângă care treceam, ca, de pildă, minunata catedrală, „Cabildo”, Primăria, „Theatro de Colon”.

Curând ajunserăm iarăşi în străduţele înguste ale portului şi în cele din urmă ne pomenirăm în piaţa mică unde se afla restaurantul „Calcanul Negru”. Ne oprirăm ca să-l aşteptăm pe detectiv. Fără să fim văzuţi, nu slăbeam din ochi intrarea restaurantului, căci ne temeam că s-o fi înapoiat corcitura, înaintea noastră.

Începuserăm să ne pierdem răbdarea, când detectivul veni, în sfârşit. Chipul îi strălucea şi spuse triumfător:

— Colio e la circumscripţie. Se afla, într-adevăr, în casa lui Mendoza. Am intrat fără frică împreună cu poliţistul, căci nu era motiv să fiu suspectat. La-nceput Collo se speria când reprezentantul forţei publice îl invită si-l urmeze. Dar interveni eu şi spusei că e pentru chestia cu încăierarea şi atunci îl văzui răsuflând uşurat şi ne urmă fără împotrivire. Apucai s-arunc o privire prin coridorul casei. E într-adevăr cam suspectă, căci se fac multe uşiţe – aproape ca pe un vapor – pe ambele laturi ale coridorului. Mendoza, însă, n-a anunţat la poliţie că ar avea aici şi hotei. Afară de asta, în toată casa stăruia un miros ciudat, ca de opiu. Toate aceste constatări ar îndreptăţi din partea noastră o cercetare amănunţită a casei. Şeful circumscripţiei, căruia i-am comunicat observaţiile mele, a orânduit o razie pentru astă-seară. Fireşte, însă, că toţi poliţiştii stau sub ordinele dv., domnule Farrow.

— Foarte bine – zise Marian, mulţumit – dar cine a mai fost în casă, afară de Collo?

— Proprietarul însuşi. S-a arătat, fireşte, foarte mirat de vizita noastră şi susţinea că corcitura venise numai ca să-ntrebe dacă nu se găseşte ceva de lucru pentru ei. N-am lăsat să se bage de seamă că aş avea vreo bănuială împotriva lui însuşi, a proprietarului casei, ci mi-am cerut scuze pentru deranj. Pe de altă parte, am constatat o asemănare oarecare între el şi Mendoza ăsta de aici, proprietarul „Calcanului Negru”. Trebuie neapărat să se

înrudească între ei.

— Aba, acum mi s-au limpezit toate – zise Marian – cu siguranţă că îi vom găsi pe prizonieri dincolo, în casa lui Mendoza. Deocamdată o să-l iau sub observaţie pe Mendoza acesta de aici.

— Eu vă aştept – zise detectivul – dacă veţi avea nevoie de ajutor, vă stau imediat la dispoziţie.

Străbăturăm piaţa şi intrarăm în local. Pe din afară, acesta nu făcea impresie prea bună, astfel că rămaserăm foarte surprinşi că înăuntru era aproape elegant.

Aleserăm o masă ta fereastră şi cerurăm chelnerului bere. După câteva minute veni un domn bine îmbrăcat, se înclină politicos şi ne întrebă cum ne place în Buenos Aires. Spunea că-şi dăduse seama îndată că suntem străini.

Vorbise englezeşte şi Marian îi răspunse că era abia de câteva zile în oraş, locuiam într-un hotel din port şi până acum văzusem prea puţin din oraş. Atunci necunoscutul ni se plânse că-şi închipuise cu totul altfel Buenos Aires.

Nu puteai întâmpina nici o aventură pe aici şi cu toate astea oraşul îşi crease un anumit renume în privinţa asta.

Marian râse.

Patronul – se recomandă Mendoza – râse şi el şi zise:

— Oh, ştiu eu ce căutaţi dv. fireşte, dacă n-ai recomandaţii e greu să găseşti aşa ceva, Nădăjduiesc că sunteţi oameni discreţi… Apoi, costă multe parale când vrei să ai ceva bun.

— Banii nu joacă rol la noi – râse Marian şi scoase o pungă doldora – vrem ceva bun de tot… ştii d-ta! Merge şi prietenul nostru negru cu noi.

— Fireşte, fireşte! râse Mendoza. Aveţi noroc, domnilor, că aţi nimerit în localul meu. Poftim, vă dau trei fise. Diseară luaţi un taxi die aici şi mergeţi acolo. Mă veţi ierta că nu vă dau adresa, dar casa e condusă de fratele meu şi trebuie să fim cu multă băgare de seamă. Am făcut o înţelegere cu câţiva şoferi de încredere şi clienţii sunt transportaţi şi conduşi înapoi. Fisele acestea vă asigura o primire foarte bună.

— Mulţumesc foarte mult, zise Marian, vesel – îndată ce se va înnopta vom fi aici. În sfârşit, vom cunoaşte şi noi

latura interesantă a oraşului.

Părăsirăm localul şi luarăm drumul spre port pentru ca Mendoza, În căzui când s-ar uita după noi sau ar trimite vreo iscoadă, să vadă că ne ducem la hotel.

Nu ne sinchisirăm deloc de detectiv, căci ştiam ca ne va urma.

Ajunşi la hotel, Marian îl trase deoparte pe portar, îl arătă legitimaţia de la prefectul poliţiei şi-i ceru ca tuturor care vor întreba de noi să le spună că locuim acolo de câteva zile şi că venisem la Buenos Aires să cunoaştem oraşul.

Ne duserăm în odăile noastre şi, după un sfert de oră, sosi şi detectivul.

— Cineva din local v-a urmărit – raportă el – a vorbit cu portarul; care i-a spus că locuiţi aici de câteva zile şi aţi venit să vizitaţi oraşul. Probabil că aşa aţi cerut?

— Da, căci bănuiam că vom fi spionaţi – răspunse Marian – şi acum să-ţi pun o întrebare: s-a întâmplat mai adesea în ultimul timp ca străini să fi fost găsiţi jefuiţi pe undeva?

— De un an de zile se tot întâmplă de astea – zise detectivul, cu necaz – nouă cazuri am înregistrat, nouă crime cu jaf, iar făptuitorii n-au fost găsiţi. Victimele – numai străini – erau găsite în afara oraşului, complet jefuite. Aţi dat, cumva, de vreo urmă?

— Cred că da – răspunse Marian – şi dacă nu mă înşel, pentru astă-seară urmează să fie rândul nostru. Cei doi Mendoza vor să lucreze împreună şi câţiva şoferi de taximetre sunt complici. Diseară va trebui să vegheaţi în faţa „Calcanului Negru”. Ne vom urca acolo într-o maşină care ne va duce la casa celuilalt Mendoza. Nu cred ca în drum să ni se întâmple ceva, când fratele lui Mendoza o fi vrând şi ei să câştige ceva de pe spinarea străinilor – dar la înapoiere cu siguranţă că vom avea de întâmpinat ceva. De aceea, trebuie neapărat ca d-ta să ne urmezi, cu câţiva poliţişti, în altă maşină. Dacă vom dispare apoi în casa lui Mendoza, ia-l ia rost pe şofer şi cercetează maşina, dacă n-o fi vreo instalaţie cu ajutorul căreia străinii sunt ameţiţi. Trebuiesc cercetate şi celelalte taximetre care duc clienţi la casa cu pricina. Te pomeneşti că izbutim la noapte să punem mâna pe o bandă bine organizată de ucigaşi. Aşa şi

acum să mergem la masă, apoi să ne odihnim puţin, ca să ne pregătim pentru la noapte.

Portarul ne trezi cu puţin înainte de a se înnopta, după cum îi cerusem. Pornirăm spre restaurantul „Calcanul Negru” şi într-o stradă lăturalnică observarăm a maşină mare, închisă, în care se afla detectivul împreună cu cinci oameni. De la locul său putea vedea intrarea suspectului local.

Mendoza ne ieşi în întâmpinare, zâmbind. Marian ceru iar bere, deoarece Mendoza spuse că maşina fusese comandată, dar va veni abia peste un sfert de oră după ce se va întuneca.

Mai mâncarăm ceva şi, în cele din urmă, se auzi de afară claxonul unui automobil. Mendoza se apropia de noi şi ne şopti că maşina sosise.

După ce Marian plăti socoteala, scoţând iarăşi la iveală portofelul doldora, patronul zâmbi şi ne dori petrecere frumoasă. Îi mulţumirăm, deşi în râsul său era toată nemernicia ce-o avea în suflet.

Taximetrul era închis şi perdeluţele de la ferestre lăsate. Mendoza, care ne petrecu până afară, ne spuse, clipind şiret din ochi, că asta era o mică măsură de prevedere a fratelui său, pentru ca nici un străin să nu-l poată trăda casa.

Râserăm, nepăsători. Când însă maşina se puse în mişcare, Marian îşi aprinse o ţigară şi, cu prilejul, acesta văzurăm că şi geamul ce dădea la şofer era acoperit – dar prietenul meu arătă imediat câteva găurele lângă rama ferestrei. Chibritul se stinse, însă văzuserăm destul. Prin aceste găurele se sufla, cu siguranţă, vreun gaz ameţitor înăuntrul maşinii, apoi victimele lipsite de apărare erau scoase afară din oraş, ucise şi jefuite.

Din prevedere, în cursul drumului ne aplecarăm mult înainte, ca să auzim fâsâitul gazului, în caz că atentatul asupra noastră avea să fie îndeplinit chiar acum. Dar, după cum cu drept cuvânt presupusese Marian, maşina se opri după câtva timp şi şoferul deschise uşa.

— Colo-n faţă e casa, domnilor – zise el, într-o englezească fără cusur – vă aştept ca să vă duc îndărăt. Aşa e obiceiul la noi. Vă doresc petrecere frumoasă.

Ticălosul era sincer, poate, căci după socoteala sa, petrecerea ce ne aştepta era ultima pe acest pământ.

Îi mulţumirăm şi ne îndreptarăm spre casa cu pricina. Când sunarăm, văzurăm venind dinspre oraş un alt automobil, care se opri lângă taximetrul nostru. Detectivul era la datorie şi va găsi el instalaţia secretă.

O lumină se aprinse în fata uşii casei. Apoi ieşi un bărbat, care se apropiă repede de poarta grădinii.

Individul semăna ca două picături de apă cu patronul „Calcanului Negru" şi Marian întrebă îndată dacă avem cinstea să vorbim cu domnul Mendoza, Îi arătă şi cele trei fise primite de la restaurant.

— Da, domnilor, n-aţi greşit adresa – râse Mendoza numărul doi – nădăjduiesc că aşteptările dv., vor fi chiar întrecute. Vă rog intraţi!

Gând pătrunserăm în casă, recunoscurăm că detectivul avusese dreptate. Numeroasele uşiţe de pe coridor şi mirosul ciudat ce stăruia acolo, dovedeau c-avem de-a face cu o tavernă de opium.

Mendoza deschise prima uşă şi ne pomenirăm într-o încăpere luxos mobilată. După ce comandarăm şampanie, el ieşi din cameră.

Pongo îşi ciuli deodată urechile şi ascultă la uşa ce ducea pe coridor. Apoi strigă, scurt: „Collo", deschise brusc uşa şi dădu buzna afară.

Fireşte că-l urmarăm imediat, dar ne pomenirăm în faţa noastră cu un om care se clătina pe picioare cu câteva sticle de şampanie în mână. Era Mendoza, pe care Pongo îl zvârlise în lături cu un pumn zdravăn.

Îi mai dădurăm şi noi câte unul şi-l văzurăm căzând grămadă în aceiaşi clipă uşa casei fu deschisă brusc şi detectivul cu câţiva colegi dădură buzna înăuntru.

— Collo a evadat de la circumscripţie gâfâi el – l-am văzut intrând aici.

— Pongo s-a şi luat după el – spuse Marian – a, auzi?

Din pivniţa casei se auzea zgomotul unei uşi sparte. Alergarăm spre căpătui coridorului, unde era o uşa deschisă. O scară îngustă ducea în jos şi coborârăm în grabă pe dânsa.

Glasul lui Pongo ne întâmpină:

— Totul bine, Massers, Collo este aici şi fata străină.

Ajunserăm la o uşă deschisă, prin care pătrundea, lumina. Era o încăpere bine mobilată.

Pe podea zăcea corcitura uriaşă, pe care Pongo îl doborâse la pământ, iar pe un divan larg o tânără şi frumoasă fată, în leşin adânc.

Într-acestea se stârni larmă sus în casă. Poliţia pătrunsese înăuntru şi perchiziţiona clădirea.

În vreme ce noi ne ocupam de fata leşinată, Collo fu legat zdravăn de detectiv. Tocmai când fata îşi reveni în simţiri, alţi doi detectivi aduseră înăuntru un bărbat bătrân, pe care-l găsiseră într-o pivniţă. Văzându-l, ne dădurăm seama îndată că era James Elliott, căci avea o asemănare perfectă cu fratele său geamăn, pe care-l ucisese Collo în Africa.

Revederea dintre tată şi fiică fu mişcătoare. Maud leşinase de spaimă, când corcitura voise s-o înjunghie cu. Pumnalul – dar în ultima clipă Pongo sparse uşa şi-l culcă la pământ pe vechiul său duşman.

Tot ce bănuise Marian se adeveri. James Elliott şi fiica să au fost cruţaţi numai pentru ca Joe voia să stoarcă o avere mai mare, care însă nu putea fi ridicată decât cu semnătura captivului James. Semnătura, împreuna cu un cuvânt secret, n-a fost dată, însă, de James, deoarece ştia bine că atunci va fi ucis.

Cei doi Mendoza fură arestaţi şi mărturisiră că ei puseseră la cale crimele misterioase. Au fost daţi de gol, căci în taximetrul care se adusese pe noi se găsea într-adevăr un aparat care sufla un gas ameţitor.

După fericita încheiere a acestei însărcinări, urma să pornim în căutarea dispărutului profesor Huerta. Şi asta ne făcu să trecem prin o mulţime de peripeţii interesante şi primejdioase, pe care ţi le voi povesti cu cei dintâi prilej, dragă George – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ÎN BUENOS AIRES.**

În numărul următor:

PE MALURILE PARAGUAY-ULUI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIET
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13[illegible]aia Mare, cod 430138; www.mariet.ro